

Arrest

nr. 68 992 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent Russisch staatsburger van Kameroense origine en woonachtig in Moskou.

Uw ouders zijn Kameroeners die in de jaren zestig naar de Sovjetunie verhuizen om er geneeskunde te studeren en er nadien te werken. U wordt er in Moskou geboren op 12 juni 1973.

In 1976 nemen uw ouders u terug mee naar hun vaderland Kameroen. Daar overlijdt uw vader in 1983. In 1985 keert u samen met uw moeder terug naar Moskou waar ze haar studies wil verderzetten. Kort daarna echter overlijdt ze. Vanaf dat moment tot uw meerderjarigheid verblijft u bij een Russisch voogdijgezin in Tver, in de buurt van Moskou.

Begin jaren negentig verkrijgt u het Russisch staatsburgerschap en de bijhorende identiteitsdocumenten. Daarvoor moet u uw Kameroens staatsburgerschap opgeven.

In 1999 trouwt u met de Russische E.V. (...). In datzelfde jaar, op 29 september, wordt jullie dochter B.E.N.N. (...) geboren. Met E.V. (...) woont u samen tot 2003. Dan gaan jullie uit elkaar. V. (...) vraagt

later éézijdig – u weet niet precies wanneer – officieel de scheiding aan. Uw ex-vrouw behoudt het hoederecht over uw dochter.

Van kleinsaf krijgt u in Rusland te maken met racisme en discriminatie omwille van uw huidskleur, onder andere op straat, op het openbaar vervoer en later tijdens uw werk in cafés en restaurants als barman.

In 1997 wordt u voor het eerst aangevallen door skinheads omwille van uw huidskleur. Daarna zal dat nog vaak gebeuren.

In december 1999 verspreidt uw toenmalige buurvrouw roddels over uw gedrag in het appartementsblok waar u woont. Ze heeft het niet op u begrepen wegens uw huidskleur. Aangezien de vrouw in kwestie goede relaties heeft met de huisbaas, wordt u gedwongen te verhuizen.

Op 29 augustus 2009 wordt u na een bezoek aan een kennis op straat in elkaar geslagen door dronken jongeren omwille van uw huidskleur. U belandt in het ziekenhuis, waar de politie de feiten op basis van uw verklaringen komt vaststellen.

Op 2 oktober 2010 gaat u naar het huis van uw ex-vrouw om uw dochter te feliciteren met haar verjaardag. Een voor u onbekende man doet de deur open waarna hij u beledigt en gebiedt weg te gaan. Enkele dagen later spreekt u met uw ex-vrouw af om over het voorval te praten. Zo komt u te weten dat de onbekende man A.G. (...) is, met wie uw ex-vrouw reeds een jaar een relatie blijkt te hebben. G. (...) is fractieleider van de communistische partij van Rusland in de Duma. Nog een paar dagen later gaat u naar de politie van Tver om aangifte te doen van het incident. De politie zegt u echter dat het een familiaal probleem is en doet niets.

Op 21 oktober 2010 gaat u naar de school van uw dochter omdat u haar wil zien. Op dat moment is ook G. (...) daar. Hij komt uw dochter van school afhalen. Hij neemt u apart en bedreigt u nogmaals dat hij u niet meer wil zien. Vanaf de volgende dag krijgt u anonieme dreigtelefoontjes. Er wordt u opgedragen zich gedeisd te houden en u wordt uitgescholden omwille van uw huidskleur.

Op 9 november 2010 wordt u op straat door drie onbekende mannen zomaar in elkaar geslagen. U vermoedt dat ze in opdracht van G. (...) handelen. De volgende dag dient u hierover klacht in bij de politie van Moskou. Op 13 december gaat u terug om te informeren naar de stand van zaken, maar de politie blijkt u niet te kunnen helpen.

Op 20 december 2010 wordt u nogmaals aangevallen omwille van uw huidskleur door hooligans, ditmaal in het metrostation Park-Kultura.

Uiteindelijk verlaat u Rusland op 10 januari 2011.

Met de trein gaat u van Moskou naar Brest in Wit-Rusland waar u in een minibus de grens met Polen (in Terespol) oversteekt. Daar stapt u over in een auto en gaat zo naar België. Daar komt u op 11 januari 2011 aan en vraagt er de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw intern Russisch paspoort, een kopie van uw diploma als barman, een kopie van uw rijbewijs, twee originele Russische medische attesten, een origineel document van de politie van Moskou, een kopie van een attest van de Russische belastingdienst, een kopie van een attest van het ziekenhuis in Moskou betreffende uw geboorte, een kopie van één van uw huurcontracten in Moskou, een email met daarin de naam van uw advocaat in Moskou en elf artikels die het racisme in Rusland illustreren."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet, buiten het feit dat zijn buurvrouw roddels over zijn gedrag in het appartementsgebouw waar hij woont heeft verspreid in december 2009 en dus niet in december 1999 zoals verkeerdelijk weergegeven in de weergave van het feitenrelaas in de bestreden beslissing.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Bij een eventuele terugkeer naar Rusland vreest u slagen, vernederingen en de dood omwille van uw huidskleur door de xenofobe Russische samenleving, en A.G. (...) in het bijzonder (CGVS p. 7).

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat uw vrees voor vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie ongegrond is.

Ten eerste maakt u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de Russische autoriteiten.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de algemene (veiligheids)situatie voor mensen van Afrikaanse origine in Rusland inderdaad te wensen overlaat – zoals u beweert (CGVS p. 7-9, p. 12-13, p. 18-20) – en dat de kans bestaande is dat de autoriteiten een onverschillige of zelfs vijandige houding aannemen tegenover slachtoffers van xenofobe aanvallen. De informatie vermeldt echter ook dat de politie zich in bepaalde gevallen wel degelijk bereid toont de klachten van de slachtoffers ter harte te nemen en dat er een positieve evolutie vast te stellen is inzake het xenofobisch geweld. Zo zou het aantal aanvallen significant gedaald zijn dankzij een efficiënter optreden van de autoriteiten

tegen gewelddadige extremisten en zouden de rechtbanken steeds vaker plegers van xenofobe gewelddaden veroordelen.

In dit opzicht meent het Commissariaat-generaal dat u te weinig stappen ondernomen heeft om uw problemen te proberen oplossen.

U verklaart dat u slechts éénmaal een klacht bent gaan indienen tegen een aanval, namelijk in november 2010 bij de OVD van Krasnoselskomi rayon in Moskou (CGVS p. 9-10), en dat u dat niet deed voor de andere aanvallen (o.a. die van 20 december 2010) die reeds sinds 1997 aan de gang waren (CGVS p. 13).

Uit het document dat u voorlegt (zie document 6 in administratief dossier) blijkt dat de Russische politie na uw klacht wel degelijk deed wat van haar verwacht kan worden: maatregelen nemen om de daders op te sporen.

Dit heeft weliswaar geen resultaat opgeleverd waardoor geen verder gerechtelijk onderzoek ingesteld is. Uw verklaring waarom u geen klacht indiende voor alle andere keren ('omdat dergelijke gevallen in Rusland onder vandalisme geclassificeerd worden', CGVS p. 17), is bijgevolg weinig aannemelijk.

Ook uw verklaringen waarom u na de laatste aanval, i.e. 20 december 2010 in de metro, geen klacht indiende (dat het geen zin had omdat uw eerste klacht niets had opgeleverd, dat er geen sporen of bewijzen waren, dat u niet weet tegen wie u klacht zou moeten indienen en dat u reeds besloten had Rusland te verlaten, CGVS p. 18), zijn weinig overtuigend, temeer omdat u bij uw eerste klacht ook niet wist wie de daders waren (CGVS p. 9) en geen bewijzen had en de politie wel een onderzoek deed naar de daders.

Daarnaast verklaart u ook dat u eraan dacht naar Amnesty International in Moskou te gaan.

Als u gevraagd wordt waarom u dan niet ging, antwoordt u dat u te weinig tijd had om dat te doen (CGVS p. 18).

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u wel de tijd had om naar deze niet-gouvernementele organisatie te stappen, omdat de aanvallen op u volgens uw eigen verklaringen reeds sinds 1997 gebeurden en u pas op 10 januari 2011 uit Rusland vertrokken bent (CGVS p. 11 & p. 13).

Tenslotte verklaart u dat een paar keer een bevriende advocate belde (u brengt later het CGVS per email op de hoogte van haar naam en haar kantoor: E.N. (...), V.N.S. (...), zie document 10 in administratief dossier) om haar uw situatie uit te leggen en na te denken over wat mogelijk was. U verklaart ook dat u uiteindelijk niets ondernomen heeft met die advocate wegens 'geen tijd gehad' (CGVS p. 18-19).

Dit argument is echter ontoereikend zoals hierboven aangetoond, temeer omdat uit de informatie blijkt dat er via gerechtelijke weg wel resultaten te bereiken vallen in xenofobe zaken. Van u kan dus redelijkerwijs verwacht worden dat u met behulp van deze bevriende advocate stappen zet om uw problemen het hoofd te bieden.

Nog in dit verband verklaart u dat de politie in augustus 2009 bij u in het ziekenhuis langskwam nadat u in elkaar was geslagen, om een verklaring van u af te nemen. U herinnert zich echter niet of u die verklaring ondertekend heeft omdat u niet in de beste toestand verkeerde (CGVS p. 17). U verklaart ook op 11 oktober 2010 naar de ROVD van Tver geweest te zijn waar u een mondelinge en schriftelijke verklaring (die u ondertekende) aflegde tegen de man aan het huis van uw ex-vrouw – later blijkt dat dat G. (...) was – die u verbaal vernederde. U kreeg daarvan een kopie mee maar u weet niet waar die nu is (CGVS p. 14).

Deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Hierdoor kunnen ernstige vragen gesteld worden over de ernst van de door u aangehaalde vrees voor vervolging.

Ten tweede relateert het feit dat u pas veertien jaar na de eerste racistische aanvallen besloot uw land te verlaten, eveneens de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Ten derde heeft u geen enkel idee hoe en sinds wanneer uw ex-vrouw en G. (...) elkaar kennen, en heeft u haar daar niet naar gevraagd omdat u dat niet relevant vond (CGVS p. 16-17), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat jullie na jullie breuk nog contact hadden met elkaar.

U heeft ook nagelaten om naar de leerlingenorganisatie RANO te stappen, omdat u naar eigen zeggen geen tijd had (CGVS p. 18), hoewel u eerder had gezegd aan uw vrouw dat u deze situatie niet zou laten rusten en stappen zou ondernemen om uw dochter te zien (CGVS p. 14).

Dit gebrek aan interesse in de nieuwe vader van uw dochter (die u tegelijkertijd beledigde) en gebrek aan initiatief om uw rechten in verband met uw dochter op te eisen, ondermijnt uw vrees uw dochter kwijt te spelen en uw vrees voor de man die u beledigt omwille van uw huidskleur (i.e. G. (...)).

Nog in dit verband is het bovendien opmerkelijk dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt van uw scheiding van E.V. (...) hoewel er volgens uw eigen verklaringen een scheidingsakte bestaat (CGVS p. 6) en dat wel uw huwelijk maar niet uw scheiding in uw paspoort geregistreerd staat (zie document 1 in administratief dossier).

Rekening houdend met bovenstaande elementen, dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land onvoldoende heeft aangesproken.

Ten vierde, wat betreft uw reisroute, verklaart u illegaal de grens met de Europese Unie overgestoken te zijn in Polen, dat niemand naar uw documenten vroeg, dat de chauffeur alles regelde met iemand en dat u geen identiteitscontrole aan die grensovergang kreeg (CGVS p. 11).

Deze uitspraken zijn bijzonder opmerkelijk, temeer omdat uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u sinds 2007 over een geldig internationaal reispaspoort beschikte (CGVS p. 8 + document 1 in administratief dossier) en u er reeds driemaal in geslaagd was een visum te verkrijgen voor België, Frankrijk en Zwitserland (CGVS p. 10).

U verklaart echter het reispaspoort thuis gelaten te hebben omdat u het niet nodig had (CGVS p. 8) en omdat het visum niet meer geldig was (CGVS p. 11).

Dit is weinig geloofwaardig.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat er bij binnenkomst in de Schengenzone intensieve controles op clandestiene reizigers en illegaal handelswaar en strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet met welke documenten u het grondgebied van de Schengenzone zou betreden hebben, dat de chauffeur alles regelde of dat u geen identiteitscontrole zou hebben gehad aan de grens.

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Gecombineerd met het feit dat u zich wel degelijk in de mogelijkheid bevond om legaal naar Europa te reizen, ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Uw intern paspoort, uw diploma, uw rijbewijs, het attest van de belastingdienst, uw geboorteattest en uw huurcontract bevestigen enkel uw persoonsgegevens, uw opleiding, uw werk en uw verblijf in Moskou, wat hier niet wordt betwist.

De elf artikels die u voorlegt wijzen enkel op het algemeen voorkomende racisme in Rusland, maar hebben geen bewijskracht ten aanzien van uw persoonlijke problemen.

De twee medische attesten bevestigen dat u verwondingen opliep in Rusland maar specificeren niet verder de concrete omstandigheden waarin u die opgelopen zou hebben. Het feit dat op één van de attesten vermeldt staat dat u, in het ziekenhuis, verklaarde geslagen geweest te zijn door een groep dronken jongeren doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit het attest van de politie van Moskou blijkt dat u op 9 november 2010 aangifte deed van een aanval door onbekenden omwille van onverdraagzaamheid tegenover donkerkleurige mensen. Dit gegeven wordt door het Commissariaat-generaal echter niet in twijfel getrokken (zie hoger). Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 juni 2011 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat hij verschillende malen bij de politie is gegaan om zijn problemen kenbaar te maken doch dat hij werd uitgelachen en geen aandacht kreeg. Hij stelt dat hij maar éénmaal klacht heeft kunnen indienen die evenwel geen positief gevolg had.

Volgens verzoeker bevestigt de informatie van het Commissariaat-generaal de "kwaadwillige attitude van de Russische bevolking op zwarte mensen" (zie verzoekschrift, p. 3).

Verzoeker laat gelden dat hij werd beledigd, bedreigd, geslagen en opgenomen diende te worden in het ziekenhuis. Hij voert aan dat hij heeft geïnformeerd bij een advocaat om te weten wat zijn mogelijkheden tot verweer waren en welk resultaat deze konden hebben.

Verzoeker vraagt zich af wat hij volgens de commissaris-generaal dan wel had moeten doen om zijn problemen trachten op te lossen.

Verzoeker stelt dat hij enkel zijn land van oorsprong heeft verlaten omdat leven met jarenlange beledigingen, dreigementen en slagen onhoudbaar was geworden. Volgens hem werd het risico om het leven te verliezen te groot en heeft hij door weg te gaan gedaan wat noodzakelijk was.

Volgens verzoeker bevestigt de informatie van de commissaris-generaal de onverschillige en vijandige houding van de politiediensten.

Uit lezing van deze informatie blijkt volgens verzoeker dat sinds jaren vaststaat dat slachtoffers met een donkere huidskleur van xenofobe aanvallen geen gehoor vinden bij de autoriteiten en door politiediensten onverschillig en vijandig worden opgevangen.

Verzoeker wijst er op dat de informatie van de commissaris-generaal steunt op documenten die dateren van 2009 en begin 2010, zodat deze niet meer recent is.

Verzoeker verwijst naar een passus uit de informatie van de commissaris-generaal waaruit volgens hem blijkt dat xenofobe aanvallen een fenomeen van alarmerende omvang vormt dat honderden slachtoffers maakt.

Verzoeker verwijst naar een internetartikel "*Rusland voor de Russen: xenofobie en het monster van Frankenstein*" van maart 2011 waarin gemeld wordt dat jaarlijks tienduizenden mensen het slachtoffer zijn van racistisch geweld in Rusland en dat vele Russische burgers Noord-Kaukasiërs en allochtonen in het algemeen niet aanvaarden en het recht in eigen handen nemen.

Verzoeker is voorts van mening dat de politiediensten enkel zijn klacht hebben genoteerd en verder niets hebben gedaan.

Verzoeker verwijst tot steun van zijn stelling naar de informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Russische autoriteiten een onverschillige en zelfs vijandige houding aannemen, en naar bovenvermeld internetartikel waaruit blijkt dat de xenofobe aanvallen een fenomeen zijn dat een alarmerende omvang aanneemt.

Verzoeker stelt verder dat een beroep op "Amnesty International" geen optie meer was gezien hij opnieuw problemen kende en uit zijn land vertrokken is in december 2010 waardoor hij daarvoor geen tijd meer had.

Verzoeker benadrukt daarenboven dat zijn problemen niet van politieke aard waren.

Verzoeker vraagt zich daarenboven af wat "Amnesty International" wel had kunnen ondernemen om zijn situatie weer leefbaar te maken. Hij verwijst ook naar de brief van 20 juni 2011 van zijn Russische advocaat die bevestigt dat tijd ontbrak om te reageren omdat verzoeker moest vertrekken omwille van die onleefbare situatie.

Verzoeker stelt tenslotte dat het niet zo ongeloofwaardig is dat hij, nadat hij in elkaar geslagen is en in shocktoestand in het ziekenhuis verblijft, niet meer weet of er al dan niet een verklaring werd ondertekend; zo is het is volgens verzoeker evenmin ongeloofwaardig dat hij niet meer weet of dit document al dan niet verloren is gegaan.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal nagelaten heeft te motiveren waarom hij verzoekers verklaringen ongeloofwaardig vindt.

Verzoeker verduidelijkt dat vóór het jaar 1997 de xenofobe aanvallen mondeling waren.

Hij voert aan dat zijn beslissing om zijn land te verlaten niet lichtzinnig genomen werd gezien hij geboren is in Rusland, hij de Russische nationaliteit verworven heeft, er is opgegroeid en er zijn dochter heeft.

Hij verklaart dat de laatste maanden de situatie er echter zo verergerd was dat het voor hem onhoudbaar was geworden en hij in december 2010 zijn land verliet.

Verzoeker verklaart dat de persoonlijke situatie van G. op dat moment voor hem irrelevant was.

Verzoeker merkt op dat het feit dat hij niet alles over G. wist, niet betekent dat hij deze niet te vrezen had.

Verzoeker stelt dat de echtscheiding heeft plaatsgevonden in zijn afwezigheid en het regelen van de documenten aangaande de echtscheiding voor hem geen prioriteit was gezien zijn problemen.

Verzoeker voert aan dat hij de intentie had om de organisatie "RANO" te raadplegen maar hij hiertoe de tijd niet meer heeft gehad. Daarenboven, aldus verzoeker, kwam hij samen met zijn advocaat tot het besluit dat deze stap maar weinig resultaat zou hebben gezien de moeder van zijn kind het voogdijrecht had en zij tevens eigenares was van een appartement, waardoor haar familiale situatie geloofwaardig en stabiel wordt geacht.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing foutief stelt dat verzoeker driemaal een visum heeft verkregen; Verzoeker verduidelijkt dat hij driemaal een visum heeft aangevraagd en in 1995 een visum voor Frankrijk en in 2010 een visum voor Zwitserland heeft verkregen. In 2008 werd hem een visum voor België geweigerd.

Verzoeker blijft bij zijn verklaring dat hij zonder visum naar België is gekomen; hij stelt dat indien hij wel met een visum zou gereisd hebben, dit gemakkelijk kan nagegaan worden door de commissaris-generaal. Hij benadrukt dat hij geen reisdocumenten achterhoudt.

Wat de informatie van de commissaris-generaal betreft aangaande de controles bij binnenkomst van de Schengenzone, merkt verzoeker op dat deze dateert van 2006 en derhalve niet meer actueel is.

Verzoeker laat gelden dat een illegale binnenkomst in de Schengenruimte niet kan uitgesloten worden; het kan volgens hem inderdaad zijn dat de passeur connecties heeft met de personen die belast zijn met de grensbewaking. Volgens hem is de Europese top in Brussel van 24 juni 2011 waar werd

besloten dat elk Schengenland onder bepaalde voorwaarden opnieuw controles aan de binnengrenzen in de Europese Unie mag uitvoeren, het bewijs bij uitstek dat de controles bij binnenkomst in de Schengenzone allesbehalve streng verlopen.

Verzoeker vindt het tegenstrijdig dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de documenten door hem bijgebracht met betrekking tot de algemene situatie in Rusland -en stelt dat deze geen bewijskracht hebben ten aanzien van zijn persoonlijke problemen-, maar zelf wel gebruik maakt van algemene informatie.

Verzoeker wijst er op dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, de twee neergelegde medische attesten vermelden dat verzoeker werd geslagen zodat de inhoud van deze attesten voor waar moet worden aangenomen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een nieuw attest van 20 december 2010 waaruit volgens hem de concrete omstandigheden blijken waarvan hij het slachtoffer werd.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad merkt tevens op dat er geen schending is van artikel 52 van de vreemdelingenwet daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet al dan niet toe te kennen.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“ [...]”

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te bekomen van de autoriteiten van zijn land.

Vooreerst stelt de beslissing terecht dat verzoeker zich slechts voor één geval van xenofobe agressie namelijk in november 2010, heeft gewend tot de politie. Het blijkt dat verzoeker wat betreft de andere voorvallen met xenofobe inslag die vanaf 1997 waren begonnen, nagelaten heeft klacht in te dienen.

Het verweer van verzoekers in zijn verzoekschrift (zie p. 3) dat hij verschillende malen bij de politie is geweest om aangifte te doen van zijn problemen, doch werd weggelachen en geen aandacht kreeg, heeft de waarde van een blote bewering.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit volgens hem blijkt dat xenofobe aanvallen een fenomeen van alarmerende omvang zijn, dat slachtoffers met zwarte huidskleur van xenofobe aanvallen geen gehoor krijgen bij de autoriteiten en door politiediensten onverschillig en vijandig worden bejegend; hij verwijst in dit verband tevens naar een internetartikel van maart 2011 “*Rusland voor de Russen: xenofobie en het monster van Frankenstein*”.

De Raad treedt verzoeker bij waar deze stelt dat de informatie van het Commissariaat-generaal laat blijken dat de algemene (veiligheids)situatie voor mensen van Afrikaanse origine in Rusland te wensen overlaat en dat de kans bestaande is dat de autoriteiten een onverschillige of zelfs vijandige houding aannemen tegenover slachtoffers van xenofobe aanvallen.

Verzoeker verliest echter uit het oog dat de informatie óók vermeldt dat de politie zich in bepaalde gevallen wel degelijk bereid toont de klachten van de slachtoffers ter harte te nemen en dat er een positieve evolutie vast te stellen is inzake het xenofobisch geweld. Zo zou het aantal aanvallen significant gedaald zijn dankzij een efficiënter optreden van de autoriteiten tegen gewelddadige extremisten en zouden de rechtbanken steeds vaker plegers van xenofobe gewelddaden veroordelen.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze meent dat – het geheel van deze informatie in rekening genomen - verzoeker te weinig stappen ondernomen heeft om zijn problemen te proberen oplossen.

Waar verzoeker stelt dat de informatie van de commissaris-generaal stoelt op documenten van 2009 en begin 2010, zodat deze niet meer recent is, merkt de Raad op dat verzoeker niet aangeeft op welke punten deze informatie zou achterhaald zijn. Zijn stelling heeft derhalve slechts de waarde van een blote bewering.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat de politiediensten niet het nodige hebben gedaan na het voorval en de klacht in november 2010.

Uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad, p. 17) blijkt evenwel dat de politie bij hem is gekomen, hem heeft ondervraagd en zijn verklaring heeft opgenomen. Uit het O.V.D. document van 13 december 2010 dat verzoeker verklaart op dezelfde dag van de politie te hebben gekregen (zie het verhoorverslag van 26 april 2011, p. 9), blijkt (zie voormeld verslag, p. 10) dat *“er operationele maatregelen werden genomen”*, waarbij hij als toelichting kreeg dat zijn aanranders *“gewoon hooligans”* waren.

De Raad herhaalt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Deze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Uit het verhoorverslag blijkt niet (zie p. 8) dat verzoeker het voorval van eind augustus 2009, namelijk de agressie door *“groep dronken jongeren met vuisten en geschopt”* heeft aangegeven.

Uit verzoekers verklaringen (zie hoger) blijkt dat de politie op verzoekers klacht naar aanleiding van het voorval in de maand november 2010, namelijk de agressie in een donkere straat *“door drie sterk gebouwde mannen”* (zie het verhoorverslag, p. 9), is ingegaan.

De bewering van verzoeker (zie het verzoekschrift p. 5) dat *“de Russische politiediensten niet het nodige hebben gedaan na de officiële klacht (die na vele andere als enig officieel is), doch dat zij dit enkel op papier hebben vermeld”*, om het in gebreke blijven van de autoriteiten aan te duiden, wordt in acht genomen wat voorafgaat, door de Raad niet aangenomen.

Verder heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht aangehaald dat de uitleg van verzoeker dat hij te weinig tijd had om *“Amnesty international”* te vatten, niet geloofwaardig is; de aanvallen op zijn persoon vingen aan in 1997, nog een aanval zou plaats gegrepen hebben in augustus 2009, nog een begin november 2101 en verzoeker verliet zijn land medio januari 2011.

Het argument van tijdsgebrek wordt ook tegengesproken (zoals hierna blijkt) uit de mededeling dat er een *“afpraak gepland was”* om naar een organisatie van rechtsbescherming te gaan, m.a.w. woorden, er was geen tijdsgebrek maar wél een keuze om te vertrekken eerder dan bescherming te vragen in eigen land.

Verzoeker stelt dat hij heeft geïnformeerd bij een advocaat om te weten wat zijn mogelijkheden waren, maar dat hij geen tijd had om verdere actie te ondernemen wegens zijn problemen.

Verzoeker legde ter terechtzitting van 7 september 2011 het origineel van een brief van 20 juni 2011 neer van advocaat R.E. Tagajtseva uit Moskou -waarvan fotokopie was gevoegd bij het verzoekschrift- (en fotokopie van wat blijkbaar een identificatiebadge is) tot bewijs dat hij een advocaat heeft geraadpleegd om hem bij te staan in zijn moeilijkheden.

De Raad stelt vooreerst vast dat deze brief niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal.

De Raad hecht aan deze brief geen bewijswaarde. Inderdaad kan een advocaat die verzoeker verklaart om bijstand te hebben verzocht en dus diens belangen behartigt, geen bevestiging verlenen van diens verklaringen.

De Raad stelt vast dat ofschoon verzoeker nu een brief bijbrengt van advocaat R. E. Tagajtseva *“die meermaals met hem sprak”* (zie de gewone vertaling), hij het in zijn verhoor op het Commissariaat-generaal had over een advocaat met *“voornaam Yevgenia, maar familienaam weet ik niet meer”* (zie het verhoorblad van 26 april 2011, p18), waarmee hij *“een paar keer telefonisch contact had, in november”*. Ook maakt de brief melding dat *“we hebben besloten ons te wenden tot de organisaties van rechtsbescherming; op de geplande afspraak is Eric niet komen opdagen. ...”*, daar waar verzoeker op de vraag of *“officieel iets ondernomen werd met die advocaat?”*, antwoordde : *“Neen, geen tijd gehad.”* Ook deze vaststellingen komen de bewijskracht van de brief niet ten goede.

Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift (zie p. 5) dat *“de problemen die hij kende niet van politieke aard waren”* en *“eiser [vraagt] zich af wat zij effectief hadden kunnen ondernemen om zijn leefsituatie opnieuw leefbaar te maken”* zijn niet van aard om zijn nalaten om bescherming te zoeken in zijn land, te verschonen.

Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat verzoeker niet alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Deze vaststelling volstaat om de asielaanvraag en vraag om subsidiaire bescherming van verzoeker af te wijzen.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, worden niet toegekend.

De aan het verzoekschrift gevoegde fotokopie van een medisch attest van 20 december 2010 met – niet voor eensluidend verklaarde- vertaling, heeft geen invloed op wat werd besloten.

Hetzelfde geldt voor het artikel “*Rusland voor de Russen, xenofobie en het monster van Frankenstein*” van maart 2011, dat aanvangt met de vermelding van rellen op 11 december 2010 in Moskou waarbij duizenden jeugdige voetbalfans slaags raakten met de politie en hun jeugdig geweld zich ook keerde tegen mensen uit de Kaukasus en Centraal-Azie.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 27 april 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE